

Sygn. akt II CSK 692/16

POSTANOWIENIE

Dnia 5 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku Skarbu Państwa - Państwowego Gospodarstwa Leśnego
Lasy Państwowe Nadleśnictwo M. i Hoteli S. Spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością w W.

o wpis,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 5 kwietnia 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy Hoteli S.

Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

od postanowienia Sądu Okręgowego w S.

z dnia 25 kwietnia 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądowym, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W art. 398⁴ § 2 k.p.c. ustawodawca nałożył na wnoszącego skargę kasacyjną zawarcie w niej wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem, co oznacza powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek z art. 398⁹ § 1 k.p.c., czyli tych, które umożliwiają realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko bowiem

na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest więc uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c., to jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, potrzebę wykładni przepisów prawa i oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

W ocenie skarżącej wykładni wymaga art. 31 ust. 2 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, to jest co należy rozumieć przez „inny odpowiedni dokument” oraz „w zakresie posiadania waloru innego dokumentu przez dokument prywatny zawierający zgodne oświadczenia wiedzy stron stwierdzające ponad wszelką wątpliwość o istnieniu niezgodności stanu prawnego nieruchomości ujawnionego w księdze wieczystej”.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącą rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob.: postanowienie SN z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 28 marca 2007 r.). Skarżącą obciążał przy tym obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na istnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por.

postanowienie SN z dnia 8 lipca 2009 r., sygn. akt I CSK 111/09, nie publ.; postanowienie SN z dnia 12 grudnia 2008 r.). Skarżąca w tym zakresie nie przedstawiła wyodrębnionego wywodu prawnego, stąd też brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia z tego względu skargi do rozpoznania.

Powołanie się na przesłankę występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymaga przede wszystkim sformułowania tego zagadnienia, czego skarżąca nie uczyniła. Zagadnienie, o jakim mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, stąd wymóg jego precyzyjnego sformułowania i przedstawienia w wyczerpującej argumentacji prawnej wątpliwości prawnych (zob. m.in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). W tym zakresie wniosek nie tylko nie formułuje zagadnienia ale brak jest też stosownego uzasadnienia.

Oparcie z kolei wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance oczywistej zasadności skargi wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m.in.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi zatem wtedy, gdy w sprawie doszło do oczywistego, rażącego i widocznego naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie dowiedziono wystąpienia w sprawie niniejszej takiej sytuacji, co powoduje, że skarga kasacyjna oparta na tej przesłance również nie mogła być przyjęta do rozpoznania.

Z przedstawionych przyczyn, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.